

»TU EȘTI OMUL ACELA« (2 Samuel 12)

Sună ca o contradicție dacă afirmăm că vrăjmașii lui David nu trăiau în pace cu el, căci după versetul 7 din Proverbe 16, așa ar fi trebuit să fie. Acolo scrie: »Când sunt plăcute Domnului căile cuiva, îi face prieteni chiar și pe vrăjmașii lui.«

Vreau acum să urmărim mai îndeaproape întâmplarea descrisă în 2 Samuel 12, dar întâi să ne reamintim evenimentele întâmplării.

Acest capitol ne familiarizează cu căderea adâncă a lui David și cu căința sa. Evenimentele care au pricinuit căderea sa, ne-au fost expuse în capitolul 11. Întâi aflăm câte ceva despre păcătuirea lui David cu Bat-Șeba (versetele 1-4), apoi în versetele 5-13 ni se împărtășește cât de ireproșabil s-a purtat Urie, Hetitul, bărbatul Bat-Șebeii, în palatul lui David. În continuare, până la versetul 25 ni se fac cunoscute: conținutul scrisorii care-l privea pe Urie, moartea lui Urie, înștiințarea lui David și răspunsul împăratului. După aceea, în versetele 26-27 aflăm despre doliul Bat-Șebeii după bărbatul ei și căsătoria ei cu David. Capitolul 12 povestește mai departe, în primul rând cum prorocul Natan îi face o mustrare serioasă și îi vestește necazul. După aceea David își recunoaște cu căință vina (versetele 1-14). Cu toate acestea, copilul născut de Bat-Șeba se îmbolnăvește și moare (versetele 15-23). În sfârșit, capitolul se încheie cu doliul lui David în urma morții copilului iubit și cu îndreptarea privirii lui în sus, spre Dumnezeu, din care-și va extrage energia vitală.

Versetul 14 al capitolului 12 este bază următoarelor cercetări. El sună astfel: **»Dar pentru că ai făcut pe vrăjmașii Domnului să-L hulească, săvârșind fapta aceasta, fiul care ți s-a născut, va muri.«** – Acesta este un lucru foarte serios. Păcatul a fost iertat, dar rodul lui amar rămâne. Da, rodul lui este amar, dar se transformă în dulceață cerească.

Nu este o dezamăgire dureroasă pentru David când Natan îi spune prima dată: »Domnul îți iartă păcatul«, apoi continuă: »Pentru că ai făcut pe vrăjmașii Domnului să-L hulească, săvârșind fapta aceasta, fiul care ți s-a născut, va muri.«? (2 Samuel 12,14) Dacă Dumnezeu iartă păcatul, atunci îl iartă, se dizolvă într-un nimic. Cum se poate atunci ca El să-l mai judece? Nu este aceasta o contradicție în sine însăși? Nu este aici Dumnezeu contra lui Dumnezeu? Nu se umbrește de tot în felul acesta cuvântul iertării, când urmările păcatului își continuă cursul dureros, exact așa ca și când el nici n-ar fi iertat? În fapt ar fi așa, dacă ar fi să privim această judecată ca o expresie a mâniei lui Dumnezeu. Acolo unde este chiar și numai o umbră de mânie, acolo nu poate fi vorba despre iertare. Cine poate să cânte și să spună: „Mi s-a arătat îndurare”, acela Îl vede pe Dumnezeu ca pe un izvor limpede al dragostei, filantropie și bunătate. Deci și această disciplinare a păcatului trebuie să fie tot o consecință a dragostei lui Dumnezeu.

Și așa și este; și aceasta ne arată cel mai limpede viața împăratului David. Să ne fie întâi limpede lucrul acesta, că Dumnezeu trebuie să fie de două ori mai aspru cu iubiții săi copii. Ei cad mai adânc decât copiii lumii, căci stau mai sus. De aceea și vina lor este mai grea și impactul mai mare. Acest lucru trebuie să le fie bine întipărit. David n-a păcătuit numai împotriva lui Dumnezeu și împotriva sa, nu, el a încurcat vaste sfere, prin păcatul său a dat vrăjmașilor lui Dumnezeu un motiv să-L hulească, tocmai lor, în fața cărora ar fi trebuit să fie o mărturie. El, la care priveau toate neamurile, el, de la care trebuiau să pornească râuri de binecuvântare, el a procedat ca un păgân orb. Trebuia ca toată lumea să vadă că Dumnezeul lui David nu poate lăsa lucrul acesta neispășit. David este pentru acesta cel mai impresionant exemplu. Cu toate că i s-a iertat păcatul, el a trebuit să știe până la sfârșitul vieții: cu ce a păcătuit cineva, cu aceea este pedepsit. Natan i-a vestit întâi că va muri copilul păcatului. Lucrul acesta trebuia să devină vizibil în fața lumii întregi ca o judecată a lui Dumnezeu asupra păcatului lui David. – Oricât de grea ar fi fost această judecată, totuși mult mai greu este rodul păcatului, care este o consecință normală a acestuia. Acele fapte groaznice, cu care Natan îl amenință pe împărat înainte ca acesta să-și recunoască păcatul, toate se împlinesc, cu toate că David se căiește și cu toate că Dumnezeu

îl iartă. Cine cercetează în continuare cu atenție viața lui David, va observa că David a pierdut cârma în propria lui casă. În deplin cunoștință a propriei sale vini grele, el și-a pierdut siguranța interioară și exterioară, nu îndrăznește să se opună copiilor lui după ce au crescut și a trebuit să pățească lucruri atât de oribile, încât abia se pot spune. Între copiii lui există incest și crimă și în cele din urmă se răscoală Absalom împotriva tatălui său David. Toate legăturile de familie par să se fi șters, de când tatăl a alunecat pe o pantă așa de abruptă. – Și așa cum David și-a pierdut autoritatea și puterea ca **tată**, tot așa și-a pierdut-o și ca împărat. Poporul, care-i datora totul, s-a ridicat împotriva lui și David a trebuit să-și recâștige cununa în flăcările vii ale războiului civil. Totul pare demoralizat de când evlaviosul împărat a căzut atât de adânc. Dar – poți spune – David doar a arătat prin adâncă lui căință cât de rău îi pare pentru păcatul lui. De ce nu pun oamenii la inimă acest lucru? De ce nu lasă ei ca pocăința lui să le slujească drept pildă? – O, prietene, atunci nu cunoști bine lumea. Bineînțeles că cei **sinceri** au avut un mare câștig din această întristare divină și încă îl au. Pentru marea masă de oameni, atunci era ca și azi: **păcatele** celor evlavioși le-au slujit ca paravan pentru a fi ușuratici și destrăbălați; dar pocăința celor evlavioși, adică protestul, ura și lupta lor împotriva păcatului nu i-a interesat. De ce nu? Pentru că nu le-a convenit, dar de multe ori și pentru că nu este înțeles acest lucru. Ne închipuim sau chiar credem că ceea ce numesc evlavioșii ‚pocăință’ este doar o mascaradă sau teatru de păpuși.

Așa că și asupra lui David consecințele păcatului au trebuit să-și urmeze cursul normal, ca prin aceste încercări să poată arăta lumii ce înseamnă pocăința și că este cu totul altceva când cade un copil al lui Dumnezeu, decât când omul firească păcătuiește împotriva lui Dumnezeu.

Și noi trebuie să aflăm în mai multe feluri că urmările păcatului rămân, în pofida harului divin. Nu vrem să susținem aici că toate suferințele vremelnice și mai cu seamă cele fizice nu sunt altceva decât ‚plata păcatului’. Noi suntem ‚mântuiți ai lui Isus Hristos’ și cu toate acestea trebuie să suferim aici ca și când n-am fi izbăviți. Noi am fost chemați la viața veșnică și totuși trupul coboară în noaptea morții. Mângâierea noastră este că **nu vom rămâne** în moarte și în suferință; aceasta este credința noastră. Dar nu observăm în viața noastră și nu experimentăm noi înșine că păcatele deosebite atrag după ele și suferințe deosebite, fie că ne-am pocăit după acel păcat, fie că nu?

Consecințele păcatului își urmează cursul. Dumnezeu nu poate și nu vrea, în general, să le înlăture și să le ridice printr-un miracol. El vrea ca ele să ne fie un cuptor de topire, în care, zgura ascunsă să ne fie vizibil topită prin focul sfânt. Abia atunci aurul curățit este bun de folosit pentru cununa lui Dumnezeu și podoabe.

»Te laud pentru că m-ai ascultat, pentru că m-ai mântuit.« (Psalmul 118,21)

»Este spre binele meu că m-ai smerit, ca să învăț orânduiri Tale.« (Psalmul 119,71)

»Până ce am fost smerit, rățaceam; dar acum păzesc Cuvântul Tău.« (Psalmul 119,67)

Această minunată rugăciune de mulțumire, care l-a ridicat pe David mai presus de toți înțelepții vremii, a învățat-o David tocmai în acel cuptor de topire. El îi mulțumește lui Dumnezeu că l-a nimicuit, căci tocmai în valea întunecată a smereniei l-a găsit pe Dumnezeu așa cum nu l-a găsit niciodată înainte. Când a vrut, în acest întuneric, să sărute mâna care-l disciplina, a găsit-o așa de aproape de buzele sale, ca niciodată înainte, iar în urechea lui a răsunat un glas puternic, dar blând: »Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea!« (Acum, tocmai acum!)

Noi îl vedem pe omul acesta care se luptă cu Dumnezeu pentru sufletul fiului său bolnav, pe care i l-a născut Bat-Șeba. Dar oricât de rugător s-ar înălța glasul lui spre cer, copilul totuși moare. Când a aflat David lucrul acesta, s-a ridicat de la pământ, și-a spălat fața, s-a uns, a îmbrăcat haine de sărbătoare și s-a dus la Casa Domnului ca să se **închine**. Se închină, adică se desprinde de sine însuși și se adâncește în Dumnezeul lui, în căile și minunata înțelepciune a lui Dumnezeu. El se jertfește pe sine lui Dumnezeu, ca Dumnezeu să poată fi iar totul în toate. Este ca și când l-am auzi rugându-se:

Omoară tot și taie-mi și frânge-mi,
Să nu mai am nici gând, nici voință!
Inima din inimă smulge-mi,
Fie și c-un veac de suferință.

Cine are experiență în trăiri interioare, știe că această judecată de sine foarte dureroasă este începutul sfârșitului tuturor durerilor. Acela va înțelege și că David a plecat din Casa Domnului, spre casa lui cu capul sus, cu pași bărbătești, că a fost un bărbat schimbat, mângâiat în sine însuși și destul de puternic pentru a-și putea mângâia nevasta îndoliată. Oamenii din jurul lui nu înțeleg acest miracol și nici nu-l pot înțelege, căci este ,o taină a celor evlavioși'. Ceea ce li se pare acelora că este o lume întoarsă pe dos, este seninătate și lumină pentru aceia care s-au lăsat, de bună voie, conduși de Dumnezeu în pustie.

David și-a ridicat capul tocmai când a murit copilul, căci acum știe foarte bine ce vrea Dumnezeu. Chiar dacă rugăciunea sa nu a fost ascultată așa cum a crezut el, totuși a fost ascultată, căci bărbatul care s-a rugat a primit putere de sus **să-I dea dreptate lui Dumnezeu**. Iar acum: ,Mi-am supus inima și gândul, inimii și gândului lui Dumnezeu'. Această disciplinare grea îi este tocmai o dovadă că Dumnezeu se gândește la el, că Dumnezeu caută sufletul lui, că îl tratează ca pe un copil, nu ca pe un bastard. (Evrei 12,5-12)

Cum se întâmplă adesea cu copiii noștri, că au realmente nevoie, că simt un soi de mulțumire interioară când părinții le pedepsesc necuviințele comise, tot așa este și cu copiii lui Dumnezeu. Umilințele și durerile care ne lovesc în urma păcatelor noastre, ne sunt ca raze de lumină care străbat întunericul și ne salută din partea soarelui. Oricât de tare tremurăm de frica pedepsei, totuși spunem: disciplină trebuie să fie. De aceea este mult adevăr în cuvintele poetului:

Când de păcat ai fost învins,
Cere-ți și pedeapsa de îndat',
Căci de orice vină ai fost prins,
Doar prin pedeapsă ești eliberat.

Mai bine de îndată să-ncasezi
Iute răzbunarea, și-ai scăpat,
Decât nuiaua Tatălui s-o vezi
În oglindă, când ești vinovat.

Creștinul care este împăcat cu Dumnezeu, spune ,disciplină' în loc de ,pedeapsă'. Aceasta este o imperceptibilă, fină și totuși uriașă deosebire, căci disciplinarea lui Dumnezeu este dragoste pură; ea vrea doar să ne atragă, să ne crească pentru chemarea noastră veșnică. Ferice de cel ce înțelege aceasta!

Ah, cât sunt cerurile de îndepărtate, așa departe de asemenea gânduri sunt cei mai mulți, chiar și aceia care în zilele bune zic: ,Doamne, Doamne!' Atunci spunem, într-adevăr, că din cauza păcatului am meritat pedeapsă și mânie; dar dacă apoi vin neazuri, care abia dacă se pot numi ,pedeapsă', oamenii sar în sus, ca și când Dumnezeu ar fi nimerit alături. Da, după modul în care îndură neazul, se vede cel mai bine diferența dintre credincioși și necredincioși (care, altfel par la fel).

Se cântă așa de frumos:

Mă pleacă, Doamne, cum pleci grâul auriu!
Tot așa în fața Duhului Tău viu,
În răcoroasa dimineții boare
Mă pleacă în smerire iubitoare.

Și de inima-ndârjită se opune
La lucrarea înțeleaptă a Duhului,
Mistuie tot ce în ea nu se supune,
Venind în foc, putere a Domnului!

Dar abia atunci când Domnul ne ia și începe cu ‚plecatul’, atunci credem că este sever și felul Lui de a lucra este de nesuportat. Atunci cei necredincioși scrâșnesc din dinți sau se dezlănțuie, spumegă, fierb înăbușit în resemnare sau disperă. Dar credincioșii știu că tocmai acum Dumnezeu și Mântuitorul lor Își face intrarea solemnă în inima lor, că vrea să-Și facă locuință acolo, s-o întemeieze, s-o umple, să-i dea tărie și putere. Slava Evangheliei nu se ivește nicăieri mai cu putere, decât în gândul că necazul naște o slavă pură, că disciplinarea este o dovadă a dragostei dumnezeiești de Tată, iar purtarea în tăcere a disciplinării este dovada filiațiunii veritabile. În acest sens înțelegem și frumoasele cuvinte ale unui mistic, care, din cauza clarobscurului care le înconjoară sunt atât de atrăgătoare:

Dacă dragostea durere e,
Dacă durerea dragoste e,
N-aș ști nimănui să-i spun;
Dar nu mă plâng, ci mă supun.

Dulce acea durere e,
Când durerea dragoste e.
Din sânul vieții să țâșnești,
Suflete, în rugi cerești!

Focul se înalță-n sus
Și nu-i stavilă de pus
Pân’ la culmile cerești,
Acolo unde-acasă ești.

Am distruge frumusețea acestor cuvinte dacă am încerca să le interpretăm. Ceea ce auzim în continuare despre David, ne va conduce de la sine mai adânc la înțelegere. De fapt, nu trebuie să trecem cu vederea o trăsătură de caracter din viața lui David, care ni-l arată pe acest bărbat atât de adânc căzut, într-o astfel de mărime, o mărime de autoumilință, care aproape că ne sperie și ne rușinează. Mă refer la scena unde împăratul fuge din casa lui, fuge din fața propriului său fiu și din fața propriului său popor, unde este ocărât în modul cel mai înjositor de către Șimei. (2 Samuel 16,5-14)

Acest om ordinar alerga pe lângă împărat, arunca în el cu gunoi și pietre și blestemă într-una: »Du-te, du-te, om al sângelui, om rău!« Înțelegem că însoțitorii lui David, cuprinși de furie, voiau să-l doboare pe dezgustătorul însoțitor. Dar înțelegem și ce spune David: »Dacă blestemă, înseamnă că Domnul i-a zis.«? Nu ne mirăm că această vorbă a lui David pare ceva nebunesc atât pentru ‚neamurile’ Vechiului Testament din suita sa, cât și pentru neamurile moderne și pentru lași. Da, și oamenii spirituali trebuie să se orienteze după aceste cuvinte, dacă vor să nu se necăjească din pricina lor.

În primul rând trebuie spus că în nici un caz David n-a îndreptățit nelegiuirea lui Șimei din cauza slăbiciunii sale de caracter. O, nu, el va primi mai târziu pedeapsa meritată. (1 Împărați 2,9, 42.46) Și cu atât mai puțin vrea David să-L facă pe Domnul din cer autor al păcatului lui Șimei. »Domnul i-a poruncit« vrea să însemne: ‚câtă vreme Șimei este din propria lui vină așa cum este, necioplit și fără respect, - Dumnezeu a dirijat împrejurările în așa fel, încât Șimei să-și verse tot veninul împotriva mea.’ Deci pentru David, Șimei cel rău este numai trimisul judecării Dumnezeului cel bun. Că Șimei nu are nici un drept să-l jighească pe împărat, nu contează așa de

mult în clipa aceasta pentru David, ca adevărul din cuvintele »om al sângelui«. Acum Urie cel ucis pășește în fața sufletului lui David; - și acest război civil care se zbuciumă în jurul lui și care lovește mii de oameni, - nici acesta n-ar exista, fără acea vină de sânge a lui David.

Dar David vede în spatele perdelei de păcate omenesci mâna lui Dumnezeu; de aceea nu se apără față de disciplinarea ei; nu, ci chiar apasă ghimpele mai adânc în inimă, până la capăt: ai dreptate, Dumnezeul meu!

Aici se vede ce înseamnă mărinimie și noblețe sufletească! În fața acestui exemplu trebuie să ne ascundem fața, dacă ne gândim ce dezagreabil și necuviincios ne-am comportat noi înșine, în situații mult mai ușoare. »**Purtați-vă** într-un chip vrednic de Evanghelie!« (Filipeni 1,27) este un lucru mare, dar să »**suferim** într-un chip vrednic de Evanghelie« este lucrul cel mai greu în această purtare. Dar dintre suferințe, cel mai rar sunt cu vrednicie suportate cele care ne sunt provocate de oameni. Atunci când vin: boli, decese și alte necazuri de felul acesta, spunem: sunt de la Dumnezeu; dar numai câtorva le este dat să recunoască mâna lui Dumnezeu în **mâna oamenilor**. Și totuși este extraordinar să învățăm de la David această înțelepciune. Căci foarte multe din suferințele acestei vieți ne parvin din nebunia și răutatea omenească, chiar dacă ar fi numai ticăloșii revoltătoare, care ne costă averea sau cinstea și numele bun, sau batjocoriri otrăvitoare, care ne taie adânc în carne. Vai de noi dacă vedem atunci numai oamenii cărora le suntem dați pradă, dar nu vedem în spatele acestor oameni și pe Marele Sfânt, pe Educatorul binevoitor cu oamenii, pe Cel îndurat! Cine dintre noi ar putea să nu recunoască, că încă n-a învățat bine această lecție?

Dar acum să vedem mâna din spatele perdelei! Ferice de acela care acum își spune: „Domnul i-a poruncit batjocoritorului sau insultătorului; el n-ar putea acum ceea ce poate, dacă Domnul n-ar vrea. Dumnezeu vrea așa și El vrea să-mi spună ceva în felul acesta.” – Căci aceasta este bogăția vieții creștine, să-l găsești pe El în toate înălțimile și adâncimile vieții de pe pământ, deci și **în această adâncime**. Aceasta este înțelepciunea creștină, să înveți peste tot să înțelegi și să afli ce vrea Dumnezeuul tău să-ți spună. **Curaj! Oare ce are Dumnezeu să-ți spună acum prin Șimei al tău?**

Cu siguranță că nu vrea să-ți spună că lumea este așa de rea și oamenii așa de ticăloși. Acest lucru nu vrea Dumnezeu niciodată să ți-l spună; știi foarte bine aceasta. Atunci, altceva? **Da, dar ce?** Acel ,ceva' care este o problemă personală între Dumnezeu și tine și care poate fi rezolvată numai în spatele ușii camăruței tale. Și cu siguranță că unii cititori vor spune împreună cu mine: ,Vrăjmașii mei m-au ajutat mai mult să mă cunosc pe mine însumi, decât toți prietenii mei de dinainte.' – Așa vorbește de bunăvoie numai un creștin adevărat. Omul firesc doar se încrâncenează și se revoltă datorită răutății oamenilor (de cele mai multe ori chiar datorită reproșului lor îndreptățit!) și astfel ajung în urzeala fariseică. Dar cel duhovnicesc caută și în murdărie bobitele adevărului de aur. **Să devenim la fel de pricepuți ca albina, care-și extrage mierea chiar și din plantele otrăvitoare!**